

Derinliğin Karanlıklarından Nasıl Çıkılır?

Yazmak bir şeyleri anlatmak gerçekten gelmiyordu aklıma. Belki eskiden kendi kendimi anlatabilmem, ifade edebilmem gayet yeterliydi. Ama artık değil. Susmak suskunluk

benim için duygularımı anlatabilmemin tek yolu oldu. Aklıma gelen herhangi bir benzetme ifadesini düşünüyorum uzun uzun... olmuyor uymuyor, tam oturmuyor, tam demek isteyeceğim şeyleri bu benzetmelerle yakıştıramıyorum onlara. Okyanusların iyice derinine indikçe yavaş yavaş güneşinizi kaybedersiniz ve sonra her taraf karanlık olmaya başlar. Bir süre sonra ortalık zifiri karanlık olur sonra. Karamsar bir ifade, belki ya da melankolik ne bileyim ama ben okyanusun o derinliğinde oturmuş gibi hissediyorum kendimi, bir diğer YİBO'ya gidilmesini bekliyorum, oralardan çıkabilmek için. Bir başka YİBO'ya gidene kadar hiç bir güç beni o derinlikten, o karanlıktan çıkaramaz gibi geliyor bana.

Ama o YİBO'lu çocuklar çıkarıyor beni oradan işte. Nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama o zayıf eller, ben tam otobüse binecekken ve tam da artık “Vedalaşmayı bırak Umut, otobüsteki arkadaşlara rezil olacaksın” diye düşünürken arkamdan küçük bir kız sesinin “Umut Abi” deyişi... gözlerimi kapattığım anda tekrar tekrar yaşıyormuşçasına önümdeler.

Dökülen hiçbir gözyaşı, söylenebilecek hiç bir kelime tarif edemiyor o anki duygularımı.

Suskunluk hariç.

O bana “Umut abi” diyen kız arkamı döner dönmez bana sarılıyor, ben kalkıp bu duyguyu nasıl anlatabilirim, hangi cüretle yazabilirim, ne kadar anlatabilirim ki... İnsanlar kaldıramayacağı duyguları yaşayınca bunları sözlere dökemezmiş.

Kalbimin al hepsi senin olsun,

sana gücümün yettiği

yüreğimin dayandığı yere kadar

sevgilerim senin olsun dediğim

o çiçekler,

elmaslar,

damlalar

-hiçbir güzellikle kıyaslanamayacak

onlara ne diyeyim bilmiyorum ki –
o çocuklar da öyle yapmıyorlar mı?

Onlar da duygularını bir gülümsemeye anlatmıyorlar mı? Ya da bir bakışları bizim için çok şey ifade etmiyor mu? Onlar kalkıp uzun uzun duygularından

bahsetmiyorken emin değil miyiz ki onların duyguları bizimkilerden kat ve kat güzel, yanaklarından süzülen o gözyaşları ceketimin kolunu ıslattığında zaten bana her şeyi anlatmış olmuyor mu? İlla bunu söyle mi anlatması gerekiyor? Onlar da duygularını susarak anlatmıyorlar mı?

O zaman ben kendi kendime soruyorum ben niye susarak anlatamayayım?

Ben yaşadığım duyguları gereğinden fazla yoğun yaşıyorum. Öfke olsun, sevinç olsun ya da üzüntü olsun. Merak ediyorum onların duyguları bizimkilerden daha safken, daha yoğunken ki onlar bizlerden daha hassasken onlar nasıl dayanıyor bu fırtınaya? Kalkıp onlara acaba tutunacak bir şey vermesek nasıl dayanacaklardı? Onlara dağıttığımız tohumlar o umut zerrecikleri onlara nasıl yetiyor onlar bunlarla nasıl yetiniyorlar? Ben daha o tohumları dağıtan bahçivanken kendi bahçem kurumak üzere. Anlayamıyorum işte nasıl, nasıl? Kendi bahçem kurursa kurusun,

suyun içinde boğulurcasına bu duygu selinin altında kalayım da yeter ki onlara dağıtacak tohumlarım onlara verebilecek zerrecik kadar bile olsa umudum olsun.

Biri bana demişti ki "İLKİYAR senin bütün hayatın değil, başka başka hayatta güzellikler de var" diye. Elbette vardır ama...

Yine suskunluk...

Benim için İLKİYARın bu kadar önemli bir yere sahip olmasının nedeni sanırım hayatım boyu iyisiyle kötüsüyle insanları anlamaya çalıştım. Her insan nerdeyse kendi başına bir evreni oluşturuyor ve her evrende öğrenilecek yepyeni şeyler var. Ama çocukların evrenleri daha oluşum aşamasında olmasına rağmen eminim başka hiç bir yerde göremeyeceğimiz kadar canlı, rengarenk, insana ağzını açık bıraktıracak kadar harikulade hayaller, duygular, düşünceler içeriyor. Her evren en az diğeri kadar saygı duyulması gereken hayal, duygu, düşünce içerir ama çocuklarınki çok daha farklı. Onların karşısında sonsuza kadar orada durmak istercesine sanki bir bebeğin çevresine şaşkın ve meraklı sürekli ne oluyor sorusu soran yüzü olur ya aynı o şekilde kalıyorum. Tabii yabancılık çekmiyor insan çünkü en derinden hissediyorsun bunlar insanlığın o muhteşem olması gereken insanlığın özünde var olanlar zaten.

Etraf öyle parıltılı ki senin için de aydınlanıyor ister istemez. Anlıyorsun sen kendini ne kadar saf görürsen gör onların o parıltısı senin içinde bile olan o karanlık noktaları gösteriyor. Hep öğreniyoruz bir şeyler her girdiğimiz yeni evrende. Her evrenin içinde bir yıldız oluyor ve şaşırıp merak ediyorum nerden buluyorlar bu yıldızları bu kadar soğuk ve karanlık bir yerde. Tabi ayrılırken bir şey daha anlıyorum. Biz de o tohumlarımız sayesinde bir yıldız yapıyoruz onların o

evrenlerini ısıtacak aydınlatacak. Kışın üşüyüp de sıcak bir yere girdiğimizde nasıl rahatlarsak aynı o şekilde onlar da ısınıyor, sadece ısınmakla kalmayıp aydınlanıyorlar. Zaten o kadar çok muhtaçlar ki böyle bir şeye, bazıları ısınmaktan aydınlandığının farkına bile varmıyor.

Sonradan anladım meğerse benim içimde de yıldızlar eksikmiş. Onların yanındayken o eksik yıldızların aydınlatamadığı ısıtamadığı yerler aydınlanıp ısınıyormuş. Ne olursa olsun çocukların yanında olmak istiyorum demek biraz bencillik belki çünkü eskiden onlar için istiyordum orda olmayı ama artık ben de ısınıp aydınlanmak istiyorum.

Neyse...

Yine susmak geliyor içimden.

Bir abimizin dediği gibi en güzel YİBO daha gidilmemiş YİBO'dur. Daha gidilecek çok yolumuz var. Herkese teşekkürler...

Umut AKÇA

ODTÜ Havacılık ve Uzay Mühendisliği 1.sınıf Öğrencisi
Çocuklarımız kardeşlerimiz ilk yar'larımız, ilk göz ağrılarımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

